

Sygn. akt III USK 356/21

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania A. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.

o ustalenie istnienia obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 16
lutego 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 listopada 2020 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. (organ rentowy) decyzją nr [...] z 21 czerwca 2019 r. stwierdził, że A. Z. (wnioskodawczyni) jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 8 stycznia 2016 r. do 30 września 2018 r.

Wnioskodawczyni odwołała się od powyższej decyzji organu rentowego, domagając się jej uchylenia w całości i zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z 18 marca 2020 r., IV U [...] Sąd Okręgowy w K. oddalił odwołanie oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni z wykształcenia jest magistrem rachunkowości. Działalność gospodarczą pod firmą „Usługi [...] A. Z.” założyła 8

listopada 2001 r. Od 1 lutego 2002 r. do 30 września 2018 r. zgłoszona była do ubezpieczeń społecznych, a do dobrowolnego ubezpieczenia zdrowotnego od 1 lutego 2002 r. do 31 maja 2014 r. i od 7 sierpnia 2014 r. do 30 września 2018 r. Wnioskodawczyni początkowo prowadziła działalność w zakresie sprzedaży. W 2002 r. otworzyła sklepik szkolny, w którym handlowała artykułami spożywczymi. Działał on do około 2009-2010 r.

Sąd Okręgowy ustalił także, że D. W. od 1996 r. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Hurtownia [...] „M.” D. W. Zajmuje się sprzedażą artykułów papierniczych. Na stanowisku sprzedawcy artykułów papierniczych od 2015 r. zatrudnia jednego pracownika. D. W. i wnioskodawczyni są siostrami. Wnioskodawczyni od początku prowadzenia działalności współpracowała z siostrą. W latach 2016-2018 wnioskodawczyni pomagała siostrze w ramach prowadzonej przez nią działalności. Miały zawartą w formie ustnej umowę, zgodnie z którą wnioskodawczyni zajmowała się pozyskiwaniem oraz obsługą klientów siostry, zamawianiem towarów oraz dowożeniem i odbiorem towarów. W związku z prowadzoną działalnością wnioskodawczyni wystawiła na rzecz D. W. następujące faktury VAT (dotyczące sprzedaży usług):

- nr [...]z 31 lipca 2017 r. na kwotę: 3.567 zł, płatność: gotówka;
- nr [...]z 6 sierpnia 2017 r. na kwotę: 1.200 zł, płatność: gotówka;
- nr [...]z 26 stycznia 2018 r. na kwotę 150 zł, płatność: gotówka;
- nr [...]z 14 lipca 2018 r. na kwotę 1.476 zł, płatność: gotówka;

Przychód wykazany z tytułu działalności gospodarczej w 2016 r. wyniósł 0 zł, natomiast w 2017 r. kwotę 4.100 zł.

Ze świadczeń z systemu ubezpieczeń społecznych korzystała w następujących okresach:

- 6 listopada 2014 r.- 8 stycznia 2015 r. (zasilek chorobowy);
- 9 stycznia 2015 r. - 7 stycznia 2016 r. (zasilek macierzyński);
- 11 stycznia 2016 r. - 13 lipca 2016 r. (zasilek chorobowy);
- 14 lipca 2016 r. - 12 lipca 2017 r. (zasilek macierzyński);
- 7 sierpnia 2017 r. - 24 stycznia 2018 r. (zasilek chorobowy);
- 26 stycznia 2018 r. - 2 lutego 2018 r. (zasilek opiekuńczy);
- 3 lutego 2018 r. - 11 lutego 2018 r. (zasilek opiekuńczy);

- 12 lutego 2018 r. - 19 lutego 2018 r. (zasilek opiekuńczy);
- 20 lutego 2018 r. - 2 marca 2018 r. (zasilek chorobowy);
- 30 maja 2018 r. - 8 czerwca 2018 r. (zasilek opiekuńczy);
- 11 czerwca 2018 r. - 18 czerwca 2018 r. (zasilek opiekuńczy);
- 20 czerwca 2018 r. - 6 lipca 2018 r. (zasilek opiekuńczy);
- 16 lipca 2018 r. - 20 sierpnia 2018 r. (zasilek chorobowy);
- 22 sierpnia 2018 r. do 30 września 2018 r. (zasilek chorobowy).

Wnioskodawczynie zamknęła działalność 30 września 2018 r. Organ rentowy wszczął kontrolę w celu ustalenia czy od 8 stycznia 2016 r. do 30 września 2018 r. wnioskodawczynie prowadziła działalność gospodarczą.

Analizując całokształt materiału dowodowego, Sąd Okręgowy podzielił stanowisko organu rentowego, iż działalność gospodarcza utrzymywana była przez wnioskodawczynię po to, aby uzyskać długoterminowe korzyści finansowe z systemu ubezpieczeń społecznych. W jej działalności brak było bowiem elementu zorganizowania charakteryzującego się wpisaniem własnego przedsięwzięcia gospodarczego w określone ramy organizacyjne. Ponadto wnioskodawczynie nie prowadziła firmy w sposób samodzielny i niepodporządkowany. Wnioskodawczynie nie posiadała własnego lokalu, w którym prowadziła działalność gospodarczą, oraz własnego asortymentu, którym handlowała. Nie posiadała własnych klientów, a obsługiwała wyłącznie klientów siostry, bezpośrednio w hurtowni D. W., dodatkowo korzystając z samochodu, aby rozwieźć zamówiony towar. Brak jest również jakiegokolwiek umowy zawartej z D. W., która określałaby zakres obowiązków związany z zarejestrowaną w ewidencji działalnością gospodarczą. W tych okolicznościach nie można uznać, że działalność gospodarcza była prowadzona w sposób zorganizowany. Były to czynności wykonywane na rzecz zorganizowanej działalności gospodarczej prowadzonej przez D. W.. Wnioskodawczynie działała wyłącznie na rzecz rozwoju firmy siostry. Nie było więc mowy o jakiegokolwiek samodzielności i zorganizowaniu w ramach jej własnej działalności gospodarczej. Sąd Okręgowy dostrzegł ponadto, że poza przedstawionymi czterema fakturami VAT, opłaconymi zresztą w formie gotówkowej, brak było jakichkolwiek wiarygodnych dowodów na to, że wnioskodawczynie prowadziła działalność gospodarczą. Brakowało także dowodów z dokumentów, potwierdzających

wykonywanie na rzecz siostry innych czynności poza opisanymi (dokumenty księgowe, dokumenty związane z organizowanymi przetargami).

Sąd Okręgowy dostrzegł także, że wnioskodawczyni od 2003 r. wielokrotnie korzystała z zasiłku chorobowego i opiekuńczego. W 2014 r., mając już świadomość kolejnej ciąży i faktu korzystania z dobrodziejstw systemu ubezpieczeń społecznych wyraźnie podniosła podstawę wymiaru składek. Wnioskodawczyni przyznała, że po zabiegu operacyjnym przepukliny, który przeszła w 2018 r. miała przerwę w wykonywaniu działalności trwającą 88 dni, w czasie której nie pracowała i nie posiadała zwolnienia lekarskiego. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawczyni od 8 stycznia 2016 r. do 30 września 2018 r. nie prowadziła działalności gospodarczej, która stanowiłaby tytuł do polegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Wnioskodawczyni zaskarżyła powyższy wyrok Sądu Okręgowego apelacją w całości. Wyrokiem z 26 listopada 2020 r., III AUa [...] Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację.

Sąd Apelacyjny zauważył, że wnioskodawczyni w spornym okresie z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, czyli od 8 stycznia 2016 r. do 30 września 2018 r. wykazała łącznie kilkumiesięczny okres zdolności do jej wykonywania oraz przychód nieporównanie niski (w 2016 roku zerowy) w stosunku do świadczeń pobranych z ubezpieczeń społecznych. Natomiast, samo incydentalne wykonywanie czynności zgodnych z PKD wykazany we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej i to na rzecz jedynego usługobiorcy będącego siostrą wnioskodawczyni, nie świadczy o prowadzeniu działalności gospodarczej w sposób stały. Sąd Apelacyjny podkreślił, że praktycznie od 2014 r. wnioskodawczyni przez większość czasu korzystała ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego tak jak ustalił to Sąd Okręgowy a po okresie prowadzenia sklepu szkolnego w 2010 r. wyłącznym klientem ubezpieczonej była jej siostra, prowadząca hurtownię. Trudno zweryfikować, nawet fakt rzeczywistego wykonywania przez wnioskodawczynię usług dla Hurtowni [...] „M.”, ponieważ dokumentacja jest znikoma. Opisane oświadczenia nie są poparte żadnymi dokumentami (fakturami, rachunkami), mogącymi potwierdzić, że zakupy artykułów biurowych były rzeczywiście realizowane z inicjatywy wnioskodawczyni. Nie określono konkretnych dat dostaw a

jedynie wskazany został okres od 2010 r. Ponadto nie ma żadnej pewności, że wnioskodawczyni osobiście dostarczała zamówiony towar, a jeśli tak, to czy te czynności wykonywała w ramach zawartej współpracy, czy okazjonalnie pomagała siostrze. Z wyjaśnień D. W. wynika, że w hurtowni byli zatrudnieni również inni członkowie rodziny (szwagier – M. Z., córka – M. W.), więc sytuacja ta jest wielce prawdopodobna. Poza tym D. W. nie nawiązała już z nikim takiej współpracy jaką zaoferowała swojej siostrze. Nie zatrudniła również pracownika, który na czas nieobecności wnioskodawczyni wykonywałby powierzone jej uprzednio zadania. Sama przejęła te obowiązki. Od momentu przerwy w dobrowolnym ubezpieczeniu chorobowym i ponownym zgłoszeniu się przez wnioskodawczynię do niego zadeklarowała ona bardzo wysoką podstawę wymiaru składek – 8 000 zł. Po okresie niezdolności do pracy związanej z ciążą i pobytem na zasiłku macierzyńskim co trwało łącznie od 6 listopada 2014 r. do 7 stycznia 2016 r. wykonywała działalność jedynie przez 130 dni a 996 dni była niezdolna do pracy. Znikome przychody wynikające z informacji udostępnionej organowi przez Naczelnika Urzędu Skarbowego (w 2016 r. – 0 zł) przemawiają za uznaniem, że faktycznie działalność nie była wykonywana. Utrzymywany był jedynie tytuł do ubezpieczeń, dzięki któremu wnioskodawczyni korzystała z wypłaty świadczeń z ubezpieczenia chorobowego.

Sąd Apelacyjny stwierdził ponadto, że wnioskodawczyni nie promowała swojej działalności, nie składała ofert innym podmiotom, nie poszukiwała samodzielnie klientów, opierała się na pomocy siostrze w prowadzonej przez nią hurtowni. Wnioskodawczyni nie zmierzała do zapewnienia ciągłości oferowanych usług, co w przekonaniu Sądu Apelacyjnego, świadczy o działaniu wbrew zasadzie racjonalnego gospodarowania, a ponadto o nietraktowaniu prowadzonej działalności jako źródła utrzymania. Faktycznym źródłem utrzymania ubezpieczonej były pobierane z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych świadczenia: zasiłki chorobowe, macierzyńskie i opiekuńcze, otrzymywane w związku z podleganiem ubezpieczeniom jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą.

Sąd Apelacyjny ocenił, że wykonywane przez wnioskodawczynię usługi nie miały charakteru zawodowego, nie były też prowadzone w sposób zorganizowany i ciągły. Również moment zakończenia prowadzenia działalności gospodarczej przez

wnioskodawczynię budzi uzasadnione podejrzenia co do rzeczywistego wykonywania działalności. Zbiega się on bowiem z zakończeniem kolejnego okresu zasiłkowego.

Wnioskodawczyni zaskarżyła powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego o następującej treści:

„1) Czy faktyczne niewykonywanie pracy zarobkowej przez kobietę – przedsiębiorcę w okresie przebywania na:

- zwolnieniu chorobowym,
- zwolnieniu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem,
- urlopie macierzyńskim,
- urlopie rodzicielskim

wpływa na ocenę cechy jaką jest ciągłość prowadzenia działalności gospodarczej,

2) Czy nieuzyskiwanie przychodów z uwagi na faktyczne niewykonywanie pracy zarobkowej przez kobietę – przedsiębiorcę w okresie przebywania na:

- zwolnieniu chorobowym,
- zwolnieniu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem,
- urlopie macierzyńskim,
- urlopie rodzicielskim

wpływa na ocenę cechy jaką jest zarobkowy charakter działalności gospodarczej.

3) Czy współpraca gospodarcza przedsiębiorcy tylko z jednym innym przedsiębiorcą stanowi o uznaniu, że działalność gospodarcza nie jest prowadzona w sposób stały?

W ocenie wnioskodawczyni skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez nierozpoznanie zarzutów apelacyjnych skarżącej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Po pierwsze, sformułowane przez wnioskodawczynię zagadnienia prawne zostały wadliwie skonstruowane, ponieważ nie powołano w ich treści jakichkolwiek przepisów prawa. Po drugie, podniesiony w ich treści problem sprowadza się w istocie do kwestii możliwości weryfikacji realności prowadzenia działalności gospodarczej przez organ rentowy dla celów zasiłkowych. Zagadnienie to zostało już wyjaśnione zarówno w piśmiennictwie jak i judykaturze.

W doktrynie podnosi się, że organ rentowy posiada kompetencje do weryfikowania działalności gospodarczej z punktu widzenia rzeczywistego jej prowadzenia, a także kryteriów, które zostały określonych ustawowo, a zatem do sprawdzenia czy działalność gospodarcza jest prowadzona w sposób zorganizowany i ciągły, ma zarobkowy charakter oraz jest prowadzona we własnym imieniu. Kompetencja organu rentowego w tym przedmiocie wynika z ustawowego określenia zakresu działalności tej instytucji, do którego należy realizowanie przepisów o ubezpieczeniach społecznych między innymi w sferze stwierdzenia i ustalenia obowiązku ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji organ rentowy może wydać decyzję o niepodleganiu ubezpieczeniom społecznym, jeżeli po analizie zgłoszenia stwierdzi brak podstaw do objęcia osoby zgłoszonej ubezpieczeniem społecznym z uwagi na przykład na brak rzeczywistego prowadzenia działalności gospodarczej (K. Antonów, Kompetencje ZUS w zakresie weryfikacji prowadzenia działalności gospodarczej oraz deklarowania podstawy wymiaru składek z tego tytułu, *Praca i Zabezpieczenie Społeczne* z 2021 r. nr 2, s. 4). Stwierdzenie nierzeczywistego prowadzenia działalności gospodarczej może być związane z pierwotną lub wtórną jej fikcyjnością. W przypadku fikcyjności wtórnej występującej, gdy po legalizacji działalności gospodarczej zostaną podjęte jakiejkolwiek działania, weryfikacja działalności gospodarczej odbywa się przez badanie, czy zostały spełnione przesłanki, określone ustawowo (działalność zarobkowa wykonywana we własnym imieniu, w sposób zorganizowany i ciągły). Z realnym prowadzenia działalności gospodarczej mamy do czynienia tylko

wówczas, gdy łącznie zostaną spełnione wszystkie powyższe przesłanki. Jakkolwiek stopień aktywności przedsiębiorcy w wykonywaniu konkretnej działalności gospodarczej może być różny, to jednak gdy już od początku wątpliwe jest rozpoczęcie i prowadzenie działalności gospodarczej z uwagi na stan zdrowia osoby zgłaszającej się do ubezpieczenia społecznego nie można mówić o realnym i ciągłym wykonywaniu działalności gospodarczej. Podejmowanie czynności w ciąży lub tuż przed porodem jest typowym przykładem takiej sytuacji. Wprawdzie, co podkreśla się zarówno w doktrynie jak i judykaturze, rozpoczęcie czy prowadzenie działalności gospodarczej w okresie ciąży nie stanowi przeszkody do podlegania ubezpieczeniom społecznym, jednakże w zależności od okoliczności danej sprawy podjęta działalność gospodarcza może zostać zakwestionowana z uwagi na brak zamiaru i faktycznych możliwości stałego i długotrwałego prowadzenia aktywności zawodowej. Takie zachowanie ubezpieczonej może wywołać uzasadnioną wątpliwość co do braku rzeczywistej woli prowadzenia działalności gospodarczej i podjęciu jej jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Nie spełnia ustawowych kryteriów działalność, która ma charakter okazjonalny, a jedynym kosztem, całkowicie oderwanym od uzyskiwanych przychodów, są wydatki na składki ubezpieczeniowe (K. Antonów, Kompetencje ZUS..., s. 4-6 i powołane tam orzecznictwo).

Z kolei w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono już, jak należy rozumieć pojęcie „prowadzenie działalności gospodarczej” na użytek podlegania ubezpieczeniom społecznym. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2021 r., II USKP 43/21 (LEX nr 3232186) podkreślono, że w orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że podstawą do powstania obowiązku ubezpieczenia społecznego z mocy art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej jest faktyczne wykonywanie działalności pozarolniczej (art. 13 pkt 4 tej ustawy), w tym działalności gospodarczej, czyli rzeczywiste podjęcie i prowadzenie działalności zarobkowej, wykonywanej w sposób zorganizowany i ciągły (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 listopada 2005 r., OŚNP 2006 nr 19-20, poz. 309; z dnia 14 września 2007 r., III UK 35/07, LEX nr 483284; z dnia 18 lutego 2009 r., II UK 207/08, LEX nr 736738; z dnia 19 lutego 2009 r., II UK 215/08, LEX nr 736739; z dnia 19 lutego 2010 r., LEX nr 590235; z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 240/09, LEX nr 585723; z

dnia 18 listopada 2011 r., I UK 156/11, LEX nr 1102533; z dnia 25 stycznia 2017 r., II UK 621/15, LEX nr 2248732). Stopień natężenia jego aktywności może być różny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2016 r., I UK 455/15, LEX nr 2122404). O działalności gospodarczej można bowiem mówić wtedy, gdy są spełnione kumulatywnie wszystkie przesłanki wymienione w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, tj. zarobkowy charakter prowadzonej działalności, jej zorganizowany charakter, ciągłość jej wykonywania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2017 r., II UK 98/16, LEX nr 2307127 czy z dnia 13 września 2016 r., I UK 455/15 i powołane tam orzeczenia).

Przesłanka zarobkowego charakteru działalności zostaje spełniona wtedy, gdy jej prowadzenie przynosi rzeczywisty zysk, a także wówczas, gdy mimo jego nieosiągnięcia, przedsiębiorca nastawiony był na uzyskanie dochodu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 września 2016 r., I UK 455/15; z dnia 6 kwietnia 2017 r., II UK 98/16; z dnia 15 marca 2018 r., III UK 47/17, LEX nr 2497578). Co do zarobkowego charakteru działalności, w wyroku z dnia 13 września 2016 r., I UK 455/15, a także w wyroku z dnia 15 marca 2018 r., III UK 47/17, podkreślono, że wprowadzenie generowanie strat przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą (zamiast spodziewanych zysków), z uwagi na koszty działalności przewyższające dochód, nie przekreśla jej zarobkowego charakteru, niemniej jeśli okoliczności faktyczne wskazują na to, że z założenia wynik finansowy prowadzonej działalności jest nieistotny, to można wnioskować o intencji (element subiektywny) nie tyle podjęcia i wykonywania zarobkowej działalności gospodarczej, lecz włączenia do systemu ubezpieczeń społecznych w celu uzyskania świadczeń. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w powołanym wyżej wyroku z dnia 6 kwietnia 2017 r., II UK 98/16, w tej materii istotny jest bowiem wyznaczony przez przedsiębiorcę cel, który w każdym przypadku, przez realizację zamierzonych przedsięwzięć, musi zakładać wynik finansowy. Zarobkowy charakter musi być nastawiony na zysk, który powinien co najmniej pokryć koszty założenia i prowadzenia przedsięwzięcia. Jeśli z góry wiadome jest, że działalność będzie nierentowna, zachowanie takie może być ocenione jako dążenie do osiągnięcia nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem pozostałych ubezpieczonych partycypujących w tworzeniu funduszu chorobowego, z którego świadczenia byłyby odwołujące się

wypłacane, wobec czego nie może być uznane za niepodlegające żadnej kontroli. Nie da się bowiem pogodzić tego z zasadami równego traktowania wszystkich ubezpieczonych, sprawiedliwości społecznej, słuszności i uczciwości wobec innych uczestników systemu ubezpieczeń społecznych, którzy partycypowaliby w obciążeniach funduszu chorobowego spowodowanych takim pozornym tytułem podlegania ubezpieczeniom społecznym, pokrywając w zasadzie w całości wydatki związane z zasiłkami wypłacanymi odwołującej się, jako że wkład samej skarżącej wyrażający się składkami na ubezpieczenie chorobowe opłaconymi z tego tytułu byłby marginalny w stosunku do wysokości tych świadczeń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2018 r., III UK 47/17). Działalność, której cel został zdefiniowany jako uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego z tytułu macierzyństwa, nie jest działalnością gospodarczą w rozumieniu ustawowym. Jeśli ktoś prowadzi działalność gospodarczą tylko po to, by uzyskać świadczenia z ubezpieczenia społecznego, w istocie stwarza pozory tej działalności, gdy nie zmierza do osiągnięcia zarobku z działalności (prowadzi działalność „niezarobkową”).

Z kolei zorganizowanie działalności gospodarczej w płaszczyźnie materialnej odbywa się przykładowo przez: zapewnienie kapitału, lokalu, środków biurowych, maszyn, sprzętu, technologii, zatrudnienie pracowników, przedsięwzięcie działań o charakterze marketingowym (informacja, reklama) oraz przez podejmowanie działań zmierzających do uzyskania i utrzymania wymaganych kwalifikacji niezbędnych ze względu na rodzaj wykonywanej działalności (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 lutego 2016 r., I UK 65/15, LEX nr 2118451 i z dnia 16 lutego 2016 r., I UK 77/15, LEX nr 2000382).

Natomiast ciągłość działalności gospodarczej ma dwa aspekty. Pierwszy to powtarzalność czynności, tak aby odróżnić prowadzoną działalność gospodarczą od jednostkowej umowy o dzieło lub zlecenia albo umowy o świadczenie usług, które same w sobie nie stanowią lub nie składają się jeszcze na działalność gospodarczą. Przejawem działalności gospodarczej nie są działania o charakterze sporadycznym, doraźnym, okazjonalnym lub incydentalnym. Drugi aspekt, wynikający zresztą z pierwszego, to zamiar niekrótkiego prowadzenia działalności gospodarczej. Oba aspekty zależą od zachowania osoby podejmującej działalność gospodarczą (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2014 r., I UK

235/13, LEX nr 1444493; z dnia 21 września 2017 r., I UK 366/16, OSNP 2018 nr 7, poz. 98; z dnia 18 grudnia 2018 r., II UK 413/17, LEX nr 2609126). Ocena, czy w okolicznościach konkretnej sprawy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana, należy do sfery ustaleń faktycznych (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 października 2017 r., I UK 395/16; z dnia 10 maja 2017 r., I UK 184/16, LEX nr 2305920; z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 240/09).

Z powyższego wynika, że o prowadzeniu (rzeczywistym) działalności gospodarczej a w konsekwencji istnieniu ważnego tytułu ubezpieczeń społecznych decyduje cały zespół różnych okoliczności faktycznych i ich ocena przez sąd orzekający w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że okoliczności faktyczne – którymi Sąd Najwyższy jest związany - nie dają podstaw do przyjęcia, że wnioskodawczyni prowadziła działalność gospodarczą w sposób zorganizowany i ciągły oraz że prowadzona przez nią działalność miała zarobkowy charakter. Świadczą o tym następujące fakty: 1) okazjonalna aktywność zawodowa – wystawienie jedynie kilku faktur na niewielkie kwoty przedsiębiorstwu, prowadzonemu przez siostrę wnioskodawczyni; 2) wysoka podstawa wymiaru składek, nieznajdująca uzasadnienia w uzyskiwanych przychodach; 3) niepodjęcie działalności gospodarczej po zakończeniu okresu zasiłkowego; 4) brak aktywności reklamowej, budowania bazy klientów czy rozpoznawalności marki. Powyższe fakty świadczą o tym, że w spornym okresie wnioskodawczyni nie prowadziła realnie działalności gospodarczej. Okoliczności te zostały wyjaśnione przez Sądy orzekające w sprawie, które jednoznacznie stwierdziły w czyn upatrują braku realnego prowadzenia przez wnioskodawczynię działalności gospodarczej, co obala także zarzut oczywistej zasadności skargi kasacyjnej i czyni zbędnym jej merytoryczne rozpoznanie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

